

досягнення єдиної мети. У контексті побудови організаціями діяльності на засадах сталого розвитку така єдина мета управління розкривається через отримання економічного, соціального й екологічного ефекту. Причому, підсистема управління інвестиційною діяльністю організації повинна відігравати ключову роль у забезпеченні можливості отримання цих ефектів у вигляді розвитку виробництва продукції або послуг, зростання прибутку організації, покращення умов праці персоналу, зменшення антропогенного навантаження на довкілля тощо.

Список використаних джерел

1. Паньков О.Б. Управління інвестиційною діяльністю як базовий складник економічної безпеки підприємства. URL: http://www.econom.stateandregions.zp.ua/journal/2020/4_2020/18.pdf
2. Селіверстова Л.С. Стратегічне управління інвестиційною політикою підприємств. *Актуальні проблеми економіки*. 2014. №11. С. 166–172
3. Інвестиційна діяльність в Україні за 2022 рік. URL: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&isSpecial=True&id=b6d0940d-2443-41c4-82ec-86e6d2e56973&title=InvestitsiinaDiialnistVUkrainiZa2022-Rik>
4. Показник 9.1.4. URL: <https://sdg.ukrstat.gov.ua/uk/9-1-4/>

Артур ГАВУРА

аспірант спеціальності «Публічне управління та адміністрування»
Західноукраїнського національного університету

ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СПІВПРАЦІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Прийнятні умови життєдіяльності людини значною мірою базуються на забезпеченні належних умов безпеки її перебування в навколишньому середовищі. Формування безпечного середовища життєдіяльності покладається на державу. Зміни, що відбулися в період військового стану, зумовили зміни у формуванні і реалізації державної безпекової політики. Не є виключенням й питання співробітництва територіальних громад щодо забезпечення цивільного захисту.

Одним із основних напрямів співпраці територіальних громад

є побудова такої системи захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій, яка спроможна забезпечити безпеку людини. Це все може забезпечити створення місцевої системи цивільного захисту.

Основними завданнями щодо побудови системи цивільного захисту на місцевому рівні є:

- створення органів управління у сфері цивільного захисту;
- забезпечення гасіння пожеж та реагування на надзвичайні ситуації;
- створення й керівництво місцевим пожежно-рятувальним підрозділом;
- організація набору добровільних пожежників, забезпечення їхньої діяльності, сприяння розвитку добровільного пожежного руху;
- оповіщення та інформування населення про загрозу і виникнення надзвичайної ситуації;
- укриття населення в захисних спорудах цивільного захисту;
- евакуація і розміщення населення у безпечних районах;
- забезпечення життєдіяльності постраждалих від надзвичайних ситуацій;
- радіаційний, хімічний, біологічний та медичний захист населення;
- інструктаж населення на випадок надзвичайних ситуацій.

Для того, щоб виконувати цей комплекс завдань, потрібні структурні підрозділи або особи, відповідальні за організацію заходів цивільного захисту на місцевому рівні. Тому територіальні громади можуть на договірних засадах залучати ресурси та співпрацювати шляхом створення відповідних органів управління й сил цивільного захисту (місцевих пожежних частин, комунальних та добровільних рятувальних формувань) і організації їх належної роботи.

Співпраця територіальних громад щодо забезпечення цивільного захисту є актуальною та інноваційною формою діяльності для переважної більшості громад. Таке співробітництво може не лише сприяти ліквідації наслідків нераціональної реалізації самоврядних функцій та неефективного використання наявних у територіальних громадах ресурсів, але й недосконалої організації територіальної влади. Сутність співробітництва полягає у тому, що територіальні громади на договірній основі об'єднують свої зусилля та ресурси для вирішення існуючих проблем власного розвитку. Кінцевою метою співробітництва має бути доступність основних

публічних послуг, що надаються на території громади.

Державна політика щодо співробітництва територіальних громад спрямована на сприяння ефективному вирішенню наявних проблем життєдіяльності громад у спосіб, визначений нормативними актами. Зміст таких проблем, здебільшого, полягає у нездатності територіальної громади самостійно вирішувати ті питання місцевого значення, вирішення яких значно полегшується завдяки співпраці з іншими зацікавленими територіальними громадами.

Правові засади співробітництва територіальних громад визначаються низкою нормативно-правових актів різних рівнів юридичної сили, які в достатній мірі унормовують суспільні відносини в частині, що стосуються організації та розвитку співробітництва територіальних громад.

Основним нормативним актом, який формалізує відносини як потенційних, так і реальних суб'єктів співробітництва, а також визначає правові межі їх поведінки є Закон України «Про співробітництво територіальних громад» [1]. Цей закон деталізував частину 3 статті 142 Конституції України [2], відповідно до якої територіальні громади сіл, селищ і міст можуть об'єднувати на договірних засадах об'єкти комунальної власності, а також кошти бюджетів для виконання спільних проектів або для спільного фінансування (утримання) комунальних підприємств, організацій і установ, створювати для цього відповідні органи і служби, зокрема у сфері цивільного захисту.

Закон України «Про співробітництво територіальних громад» створив законодавчі основи для кооперації ресурсів органів місцевого самоврядування з метою вирішення спільних проблем життєдіяльності територіальних громад на місцевому рівні, більш ефективного надання послуг місцевому населенню, створення спільних об'єктів муніципальної інфраструктури для декількох територіальних громад для захисту населення, територій, навколишнього природного середовища та майна від надзвичайних ситуацій та реагування на них.

Практичне застосування положень чинного закону [1] засвідчило, що сьогодні низка місцевих проблем вирішується через спільне фінансування (утримання) комунальних підприємств, реалізацію різного роду спільних проектів, зокрема спільного забезпечення місцевої пожежної охорони.

Статтею 62 п.4 Кодексу цивільного захисту України [3] передбачено, що у разі якщо в населеному пункті, розташованому

на відповідній території та з'єднаному з іншими населеними пунктами під'їзними шляхами загального користування, утворено пожежно-рятувальний підрозділ для забезпечення місцевої пожежної охорони, який здатний виконувати завдання за призначенням на території населених пунктів, де немає таких підрозділів, у відповідних місцевих бюджетах можуть передбачатися видатки на матеріально-технічне забезпечення таких підрозділів, що прописується в договорі про співробітництво між територіальними громадами.

Договір про співробітництво є виключно добровільним актом та ніяким чином не нав'язується законом. Поряд із цим, в деяких випадках закон може містити приписи рекомендаційного характеру щодо доцільності пошуку шляхів співпраці. Примірні форми договорів про співробітництво територіальних громад затверджені наказом Міністерства розвитку громад та територій України від 27.08.2014 року №233.

Зважаючи на дефіцит бюджетних коштів, територіальні громади обирають співробітництво, здебільшого, з економічних міркувань. Передусім, це пов'язано з тим, що невеликі громади часто мають проблеми із здатністю самостійно надавати якісні послуги через брак матеріальних, фінансових та кадрових ресурсів. Об'єднання зусиль територіальних громад дозволяє віднайти більш ефективні підходи щодо вирішення низки проблемних питань завдяки використанню спільних знань та досвіду.

Співробітництво територіальних громад в сфері цивільного захисту створить передумови і можливості для отримання таких економічних ефектів як: скорочення інвестиційних витрат; спільне використання коштів і майна; заощадження коштів через спільні закупівлі; оптимізація робочих процесів; логістичні переваги через планування спільних транспортних маршрутів; залучення спеціалізованих кадрів (наприклад, для гасіння пожеж, ліквідації наслідків різних видів надзвичайних ситуацій).

Список використаних джерел

1. Про співробітництво територіальних громад: Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1508-18#Text>
2. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
3. Кодекс цивільного захисту України від 02.10.2012 року № 5403-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5403-17#Text>